

Arrest

nr. 110 389 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PICERNO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) T.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtou te zijn. U bent 35 jaar oud en u heeft heel uw leven in het dorp Gidgaal gewoond, hetgeen gelegen is in district Chawkay van de provincie Kunar. U woonde er samen met uw ouders, uw vrouw en uw zes kinderen. In uw dorp had u een houthandel en werkte u ook af en toe mee in de autozaak van uw broer. Net voor de invasie van de Soviëts bent u ongeveer vier jaar naar school gegaan.

Op 11 saur 1391 (30 april 2012 in de Gregoriaanse kalender) werd u na een familiebezoek tegengehouden door de taliban in Totangai. Ze lieten u uitstappen, bonden uw handen vast en ondertussen hielpen ze twee gewonde talibanstrijders in de wagen stappen. In totaal namen

zeven talibs, waaronder de twee gewonde personen plaats in uw Datsun. U werd gedwongen om naar Diwagal te rijden en te stoppen in Chambil om alle talibs af te zetten. Onderweg passeerde u twee checkpoints van de politie. U scheurde er echter voorbij aangezien u de hele tijd bedreigd werd door de taliban via een pistool tegen uw hoofd.

Nadien, toen u de taliban had afgezet in Chambil en u terug op weg was naar uw regio Diwagal, werd u tegengehouden door de politie. Ze verdachten u ervan ook een talibanstrijder te zijn en ze namen u mee voor ondervragingen. Vier dagen lang werd u opgesloten in een detentiecentrum, terwijl ze u keer op keer de vraag stelden of u al dan niet een talibanstrijder was. U bleef dit ontkennen en u deelde de politie de plaats mee waar u de talibanstrijders daags voordien had afgezet, namelijk in een groot huis in Chambil. De politie besloot daarop om deze locatie aan te vallen. Zes talibs werden vermoord en twee raakten gewond. De vierde dag van uw opsluiting konden de malik van uw dorp, samen met uw schoonbroer en ouderen van het dorp, uw vrijlating verkrijgen via een aanvraag bij het districtshoofd en de politiechef.

Ondertussen waren de taliban in uw huis binnengevallen omdat ze naar u op zoek waren. Ze lieten daar ook een dreigbrief achter waarin staat dat u deelnam als 'intelligence' aan de operatie van de autoriteiten in Chambil.

Nadien heeft u een nacht verbleven in dorp Chawkai, bij een vriend van uw schoonbroer. Daarna bleef u drie weken bij een andere vriend van uw schoonbroer in Kuligram.

U verliet Afghanistan op 20 jauza 1391 ('10 juni 2012 in de Gregoriaanse kalender'). U verklaarde zich vluchteling in België op 12 september 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara voor, de taskara van uw vader, een brief getekend door het districtshoofd, de ouderen van het dorp, de intelligence service en de raad van uw dorp, een andere brief die gericht is aan het districtshoofd waarin uw problemen vermeld staan, samen met een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Vooreerst dient het volgende opgemerkt te worden. U geeft aan dat uw problemen begonnen zijn doordat de taliban u tegenhield met uw Datsun op 11 saur 1391 ('30 april 2012 in de Gregoriaanse kalender'). Uw handen werden hierbij vastgebonden en de taliban dwong u om hen mee te vervoeren tot Chambil (CGVS, p. 8). U bood nog uw autosleutels aan, maar de taliban wou dat u zelf zou plaatsnemen achter het stuur (CGVS, p. 10). Daarop heeft u hen vervoerd terwijl u onder constante bedreiging stond van een pistool tegen uw hoofd (CGVS, 10). Er werd u gezegd dat u de weg moest oprijden en eens u in Chambil was, geboden de taliban u te stoppen. U zag daar een groot huis, waar veel talibs naar buiten kwamen. U kon niet rondkijken want u werd voortdurend bedreigd. (CGVS, p. 12). Nadat de gewonde taliban naar binnen gebracht waren, bevalen ze u om door te rijden. Daarbij benadrukten ze dat u niets over dit alles mocht vertellen, want anders zou dit uw dood betekenen. Ze hadden namelijk documenten uit uw auto genomen alsook een kaart van uw winkel, zodat de taliban u snel zou vinden indien u de informatie toch vrij zou geven (CGVS, p. 12).

Het is evenwel bijzonder bevreemdend dat de taliban u dwong om hen te vervoeren, terwijl u hen uw autosleutels aanbodt zodat ze zelf konden rijden. Rekening houdend met het feit dat de locatie waarheen u hen moest brengen voor de taliban duidelijk een belangrijke verzamelplaats was, is het zeer onlogisch dat ze deze locatie aan u onthullen op deze manier. Het zou immers voor de taliban een stuk minder risicovol geweest zijn om de wagen zelf te besturen naar Chambil. U kon onvoorziene problemen veroorzaakt hebben tijdens de rit en bovendien dienden ze u constant onder schot te houden zodat u hun bevelen wel degelijk zou volgen. Indien ze de wagen zelf zouden besturen, zouden heel wat risico's sowieso van de baan zijn en zouden ze geen nodeloze energie moeten steken in het voortdurend bedreigen van een persoon. Ook zouden ze nadien het risico niet gelopen hebben dat de locatie werd prijsgegeven. Ze eisten inderdaad van u dat u niets over deze locatie zou melden aan derden, terwijl ze u bedreigden met de dood indien u informatie zou geven aan onbevoegden. Ze wisten namelijk essentiële gegevens van uw persoon. Echter, dit kon voor hen onmogelijk een waterdichte garantie betekenen dat u deze informatie niet prijs zou geven na uw vertrek.

Deze waterdichtheid over het geven van belangrijke informatie werd inderdaad tenietgedaan: tijdens de ondervragingen bij de politie heeft u gemeld waar u de taliban heeft afgezet, en dit om te bewijzen dat u geen talibanstrijder was (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd wordt naar wat precies gebeurde in de vier dagen dat u opgesloten zat, stelt u dat u steeds weer de vraag kreeg of u talibanstrijder was (CGVS, p. 15). U kon uit de handen van de politie verlost worden door middel van de hulp van de malik, uw schoonbroer, uw oom en enkele ouderen uit uw dorp (CGVS, p.8). Dit deden ze volgens u doordat zij kwamen melden dat u onschuldig was. Daarnaast vermoedt u dat de politie intelligence naar uw dorp heeft gestuurd om mensen te bevragen over uw persoon. Ook het feit dat u werk had, was volgens u een bewijs dat u niet aangesloten was bij de taliban (CGVS, p. 14). De dorpsbewoners gaven volgens u aan dat u werk had. Het is evenwel vreemd dat u stelt dat uw dorp meer in de macht is van taliban dan van de regering (CGVS, p. 4) en dat u tegelijkertijd vermoedt dat de politie de dorpingen zelf is gaan bevragen rond uw persoon. Objectieve informatie kon door de hoge mate van activiteiten van talibanaanhangers niet echt verkregen worden volgens het CGVS en daardoor lijkt het vreemd dat de politie op zo'n manier te werk zou gaan.

Verder is het opmerkelijk dat u de plaats waar u de talibanmensen zou afgezet hebben doorgeeft aan de politie. Dit deed u, ondanks het feit dat u wist dat de taliban over uw gegevens beschikten om met u af te rekenen indien u de informatie zou vrijgeven. Echter, u gaf de informatie toch vrij omdat u hiermee ook wilde bewijzen dat u niets met de taliban te maken had. Nochtans was het blijkbaar ook mogelijk om vrij te komen via de hulp van de malik, uw schoonbroer en enkele ouderen uit het dorp. Het is dan ook de vraag of u niet eerst de interventie van deze invloedrijke personen kon afgewacht hebben, alvorens de locatie prijs te geven aan de politie. Redelijkerwijs had dit u minder problemen opgeleverd. De geloofwaardigheid van uw verhaal dient dan ook in twijfel getrokken worden.

U verklaart dat de politie u tegenhield in Diwagal, nadat u de taliban afgezet had aan het huis, omdat ze u verdachten van lidmaatschap bij de taliban (CGVS, p. 14). Echter, er werd heel de rit een pistool tegen uw hoofd gehouden door de taliban om u te bedreigen. Zo passeerde u ook het eerste checkpoint van de politie zonder te stoppen (CGVS, p. 12). Bij de vraag waarom de politie u beschuldigde van lidmaatschap bij taliban, terwijl zij eigenlijk konden zien dat u onder schot genomen werd, vermeldt u dat de politie het pistool niet kon zien aangezien het reeds donker was (CGVS, p. 14). De politie had wel door dat er iets niet klopte en dat u een mogelijke rebel was, gezien u hun orders negeerde (CGVS, p.14). In het tweede checkpoint was er wel licht, daardoor kon volgens u de blauwe kleur van uw auto herkend worden (CGVS, p. 17). Desalniettemin verklaart u dat het donker was op het eerste checkpoint, ter verklaring voor het feit dat de politie het wapen dat tegen uw hoofd gehouden werd niet kon zien. Logischerwijs kon de kleur van de wagen dan ook niet herkend worden, gezien die in het eerste checkpoint niet kon opgemerkt worden omwille van de duisternis.

Hierbij dient ook ingegaan te worden op het volgende. De politie heeft de achtervolging klaarblijkelijk niet ingezet op het moment waarop u hun bevelen negeerde. Dit staat recht tegenover het feit dat u stelt dat de politie wel degelijk beseftte dat er iets niet klopte – u meldt dat ze u als 'insurgent' beschouwden. Ze hebben u daarop niet meteen achtervolgd, maar ze hebben volgens u wel het checkpoint van het leger verwittigd dat zo'n 200m verder was op dezelfde baan (CGVS, p.17). Wanneer gevraagd wordt waarom de personen op het tweede checkpoint u dan niet achtervolgden, vertelt u dat ze niet wisten dat u in de richting van Diwagal reed (CGVS, p. 18). Dit is echter een onbeduidend antwoord gezien u zelf zegt dat de weg geen zijwegen heeft en het leger dus logischerwijs wel kon inschatten waarheen u reed, namelijk naar Diwagal. Bovendien is het bevreemdend dat de politie u dan wel achtervolgde als u reeds op de terugweg was naar uw huis, nadat u alle taliban gedropt had (CGVS, p. 13). Redelijkerwijs kon verwacht worden dat ze u zouden achtervolgen wanneer ze de taliban in grote getale in uw auto zagen zitten op uw rit richting het huis, gezien ze dan meerdere arrestaties konden verrichten. Waarom ze dit niet gedaan hebben en wachtten totdat ze u persoonlijk konden treffen, is een bevreemdend feit. Voorts vermeldt u met betrekking tot deze feiten dat u niet opgewacht werd door de politie, maar dat uw auto per toeval gestopt werd aan Diwagal terwijl men daar aan het patrouilleren was (CGVS, p. 13). Deze woorden houden een incoherentie in met uw eerdere woorden: u stelde voordien dat u zag dat het leger, de politie en de intelligence service u volgden (CGVS, p. 8). Dat u later zegt dat u 'toevallig' werd gestopt, is dan ook opmerkelijk.

Verder kunnen een aantal zaken aangehaald worden m.b.t. de inval van de taliban in uw huis. U verklaart dat u niet precies weet wanneer de taliban uw huis binnengevallen zijn. Dit zou volgens u gebeurd zijn na het incident waarin de politie de aanval op het huis pleegde, maar meer precies kan u deze gebeurtenis niet in de tijd plaatsen (CGVS, p. 15). U vertelt dat de taliban u overall aan het zoeken was, bij uw schoonbroer, bij andere familieleden. Ze kwamen ook langs in uw eigen huis en uw familie was op dat moment thuis. Hen werd verteld dat u andere taliban vermoord had en dat ze u beschuldigden van bij de intelligence service te werken. Ze vroegen uw familie om u over te geven, maar uw familie zei dat ze geen nieuws hadden over u. Daarbij nam de taliban geen verdere actie tegenover hen (CGVS, p. 16). Het Commissariaat – generaal beschouwt het als bijzonder opmerkelijk

dat u niet in staat bent om een meer precieze beschrijving te geven van het tijdstip waarop de taliban in uw eigen huis langskwam. Desalniettemin kan dit als een ingrijpend moment beschouwd worden, gezien de taliban zich hier begeeft in uw privéomgeving waarin familieleden aanwezig waren. Daarnaast dient opgemerkt dat de taliban blijkbaar geen verdere druk op uw familie legde om te vertellen waar u zich bevond via bedreiging. Dit is bevreemdend gezien u later meldt dat de taliban 1 miljoen Afghani zouden geven aan de persoon die uw schuilplaats kon prijsgeven zodat de taliban u kon vatten (CGVS, p. 16).

Bovendien is er sprake van een incoherentie m.b.t. de plaats waar u zich bevond op het moment dat de taliban binnenvielen in uw huis. Eerst stelt u dat u zich bevond in Kuligram bij een vriend van uw schoonbroer (CGVS, p. 9), terwijl u later in het interview vermeldt dat u op dat moment opgesloten zat bij de autoriteiten (CGVS, p. 15). De vaststelling dat deze locaties niet met mekaar overeenkomen, komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zeker niet ten goede.

Betreffende het eerste interview kan ook nog vermeld worden dat u aangaf drie dagen verbleven te hebben bij uw tante (vragenlijst DVZ, p. 3). Dit gegeven werd echter niet aangehaald in het gehoor op het CGVS. Wanneer u gevraagd wordt om dit te verklaren, zegt u dat u helemaal niet over een tante gesproken heeft (CGVS, p. 17). Het CGVS acht het alvast opmerkelijk dat u in het eerste interview sprak van een tante en dat u nu aangeeft bij een vriend van uw schoonbroer verbleven te hebben.

Tot slot kan volgende bemerking worden gemaakt. Wanneer u gevraagd wordt naar wat precies gebeurde in de vier dagen dat u opgesloten werd door de autoriteiten, vermeldt u dat de politie u keer op keer in een kamer ondervroeg of u gerelateerd was aan de taliban (CGVS, p. 14-15). Meer gegevens over die vier dagen kan u niet leveren. Deze opsluiting komt hierdoor voor het Commissariaat –generaal als weinig doorleefd over. Dat u na een periode van vier dagen van opsluiting niet verder geraakt dan het feit aan te halen waarin u ondervraagd werd, is op z'n minst zeer beperkt. De geloofwaardigheid van uw verhaal komt hierdoor nog meer in het gedrang.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en deze van uw vader bevestigen de identiteit van uw beide. Deze worden door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat –generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graag van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Bovendien kan opgemerkt worden dat u desgevraagd niet weet te zeggen wie deze brieven schreef, noch weet u of deze brieven al dan niet in hetzelfde kantoor werden verkregen (CGVp.7). Het kan echter aangenomen worden dat u zich over dergelijke zaken enigszins zou hebben geïnformeerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Rekening houdend met uw verklaringen en achtergrond kan aangenomen worden dat u zich aan de veiligheidssituatie in Kunar kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen. U stelt zegt dat u al enkele malen in deze stad bent geweest in functie van zakenbezoeken (CGVS, p.3). U heeft dus een minimale kennis opgedaan van de stad Jalalabad. Verder verklaart u dat u een houthandel had en dat u af en toe hielp in de winkel van uw broer waar hij auto's kocht en verkocht. U verving hem als hij er niet kon zijn (CGVS, 6). Dit houdt in dat u specifieke vaardigheden bezit om hout en auto's te aan te kopen en te verkopen.. Verder heeft u tot de vierde graad onderwijs genoten (CGVS, p. 4) en stelt u dat u een beetje kan lezen (CGVS, p. 5). Gezien u bovendien een gezonde man bent, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zich kan vestigen in Jalalabad.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker kan enkel meedelen dat hij de sleutels effectief heeft aangeboden aan de taliban, in de hoop dat zij hem verder met rust zouden laten en enkel de auto zouden meenemen. De taliban wilden hier evenwel niets van horen en stelde dat verzoeker moest doen wat zij hem bevalen. De keuze hoorde niet toe aan verzoeker. Verzoeker weet niet, en kan niet weten, waarom de taliban niet zelf wilden rijden. Zij hadden wapens bij en twee gewonden, die misschien de reden waren dat zij zelf niet wilden rijden. Uiteraard kan verzoeker zelf ook enkel maar gissen naar de reden dat zij de sleutels niet hebben meegenomen. De taliban bedreigden verzoeker met de dood indien hij informatie zou prijsgeven. Burgers vrezden de taliban en zullen hen uit schrik voor hun leven niet tegenwerken. Bovendien is het niet aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te oordelen over de beweegredenen van de taliban. Hieruit komt alleszins niet vast te staan dat het verhaal van verzoeker ter zake onjuist zou zijn. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de taliban niet gekend zijn om de redelijkheid van hun beslissingen. Verzoeker vermoedt ook enkel dat de politie hem heeft vrijgelaten na hulp van de malik, zijn schoonbroer, oom en enkele ouderen uit zijn dorp en na navraag in zijn dorp. Ook hier kan verzoeker enkel speculeren over de exacte reden van zijn vrijlating. Hoe de politie te werk gaat doet overigens niets af aan de feitelijkheden en is ter zake niet relevant. Uiteraard heeft verzoeker de locatie van de taliban meegedeeld aan de politie, gezien hij door hen werd vastgehouden en ervan verdacht werd taliban te zijn. Uit vrees voor zijn leven en foltering heeft hij de informatie vrijgegeven. Op dat moment primeerde immers het feit de politie te overtuigen van zijn onschuld. Deze situatie dient onderscheiden te worden van de situatie waarbij een persoon vrijwillig, zonder enige problemen met de politie, informatie zou vrijgeven over de taliban, hoewel ook dit moeilijk zou kunnen verweten worden in het kader van de strijd tegen de taliban. Verder merkt verzoeker op dat hij op dat moment uiteraard niet wist dat hij hulp zou krijgen van de hierboven vermelde personen en nog minder dat dit effectief zou helpen. Bovendien gaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan uit dat verzoeker enkel met de hulp van deze personen vrijkwam, terwijl het waarschijnlijk en logischerwijze een samenspel zal zijn geweest van verschillende elementen, zoals ook de mededeling van informatie. Daarnaast kan verzoeker er ook enkel naar gissen wat de politie heeft gezien en hoe zij tewerk zijn gegaan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt te vergeten dat het op dat moment reeds donker was en houdt op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoeker in een levensbedreigende situatie

verkeerde. De vraag kan dan ook gesteld worden naar wat men allemaal in detail kan opnemen wanneer men in een dergelijke staat van shock verkeert. Bovendien dient zeker te worden opgemerkt dat de tolk tijdens dit deel van het interview meermaals meldde dat hij verzoeker niet kon verstaan. Hierdoor werd verzoeker een aantal keren in zijn verhaal onderbroken, hetgeen uiteraard voor onduidelijkheid zorgde. De raadsman heeft dit op het einde van het interview ook benadrukt en gevraagd hier rekening mee te willen houden. Verzoeker merkt op dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gesproken over een tante. Het is niet onwaarschijnlijk dat dit te wijten is aan een verkeerde vertaling. Indien verzoeker hier inderdaad over zou gelogen hebben zou hij deze leugen simpelweg kunnen hebben verdergezet voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd vier dagen opgesloten door de autoriteiten en werd in deze vier dagen voortdurend ondervraagd en geslagen. Verzoeker vraagt zich dan ook af wat hij hierover nog meer moest of kon vertellen. Bovendien betreft dit een traumatische ervaring voor verzoeker, waardoor het begrijpelijk is dat hij niet in geuren en kleuren heeft uitgelegd hoe hij behandeld werd. Verzoeker heeft verschillende documenten bijgebracht en toegelicht die zijn verhaal staven. Deze worden evenwel kortweg en ten onrechte afgedaan als zijnde niet relevant, gezien de hoge corruptie in Afghanistan. Verzoeker vraagt zich dan ook af hoe hij dan wel nog het bewijs kan leveren van de feitelijkheden. Indien er geen documenten zouden zijn bijgebracht zou het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gearzeld hebben om te stellen dat er geen bewijs werd geleverd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker loopt een meer dan reëel risico om van zijn leven te worden beroofd indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zelf dat een analyse van de recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. De regio van verzoeker zelf is en blijft de provincie Kunar, waarvan erkend wordt dat de veiligheidssituatie daar extreem problematisch is. Verder kan moeilijk worden aangenomen dat verzoeker zich in Jalalabad kan vestigen. Het aantal keren dat verzoeker in deze stad is geweest, is te verwaarlozen en kan zeker niet worden aangegrepen om deze stelling te verantwoorden. Hetzelfde kan worden gesteld over de zogenaamde specifieke vaardigheden van verzoeker om hout en auto's aan te kopen en te verkopen. Verzoeker hielp zijn broer slechts af en toe in de winkel. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat er sprake is van 'vaardigheden'. Ook de vaststelling dat verzoeker 'een beetje' kan lezen, kan moeilijk als een positief punt worden opgeworpen, integendeel. Verder dient het herhaald te worden dat verzoeker persoonlijk en rechtstreeks geïsoleerd wordt door de taliban. Jalalabad is niet ver van het dorp van verzoeker, zodat het daar bijgevolg eveneens niet veilig is. Twee van de zes talibs die vermoord werden ten gevolge van de aanval van de politie waren trouwens van Jalalabad afkomstig. De onveiligheid in Jalalabad wordt daarenboven versterkt door de algemene situatie in Jalalabad. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent zelf dat er een problematische veiligheidssituatie is, maar minimaliseert de aanslagen en het aantal burgerslachtoffers. Verzoeker is formeel wanneer hij stelt dat het ook in Jalalabad uiterst onveilig is. Veel van de kleinere incidenten krijgen evenwel geen media aandacht.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker de taliban zijn sleutels aanbood, maar dat zij hem dwongen om hem te voeren, terwijl slechts twee van de zeven talibs gewond waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 10 en 11). Het is aannemelijk logisch dat de taliban hem naar een groot huis met veel talibs lieten rijden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12), met het risico dat zij op die manier hun schuilplaats onthulden aan een buitenstaander die zij vervolgens slechts met enkele bedreigingen lieten gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). De algemene stelling dat burgers de taliban vrezen en uit schrik voor hun leven de taliban niet zullen tegenwerken, is niet afdoende om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen te herstellen. Daarnaast strookt het feit dat zij verzoeker lieten rijden niet met de eerdere verklaring van verzoeker dat zijn handen vastgebonden werden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat verzoeker slechts kan gissen naar de reden waarom de taliban de sleutels niet hebben aangenomen doet geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen.

Ook de verklaringen van verzoeker omtrent de achtervolging van de politie kunnen niet overtuigen. Zo stelt verzoeker dat de politie hem niet achtervolgde nadat hij het eerste checkpoint genegeerd had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12, 13). Later tijdens het gehoor vermeldt verzoeker plots dat er sprake is van twee checkpoints en dat de politie op het eerste checkpoint via de radio het tweede checkpoint verwittigde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Vervolgens stelt hij echter dat de politie op het tweede checkpoint hem niet achtervolgde omdat zij niet wisten dat hij naar Diwagal ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Verzoeker stelt echter zelf dat er geen zijwegen waren op de weg en dat er slechts een weg is tussen de twee checkpoints (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 18), waardoor dit volkomen onaannemelijk is als verklaring voor het feit dat zij hem niet achtervolgden. Bovendien stelt verzoeker dat hij op de terugweg werd tegengehouden nadat hij zag dat de politie, het leger en de intelligence service hem volgden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Even later stelt verzoeker daarentegen dat het zijn auto per toeval werd gestopt toen de politie aan het patrouilleren was in Diwagal (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Bovenstaande elementen raken de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een aantal keer in zijn verhaal werd onderbroken voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doordat de tolk hem niet kon verstaan, hetgeen zorgde voor onduidelijkheid, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk meldde dat verzoeker snel sprak en dat verzoeker werd aangemaand trager te spreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Hieruit blijkt echter niet dat de tolk de verklaringen van verzoeker verkeerd zou hebben vertaald. Bovendien geeft verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet aan welke verklaringen hierdoor foutief zouden zijn weergegeven. Waar verzoeker nog aangeeft enkel maar kan gissen naar wat de politie heeft gezien en hoe deze is te werk gegaan, moet worden opgemerkt dat dit de voormelde vaststellingen niet verklaart of weerlegt. Waar verzoeker zich de vraag stelt wat hij allemaal in detail kan opnemen als men in een shock en levensbedreigende situatie verkeert, meent de Raad dat dergelijke gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn (achtervolging en aanhouding door politie) dat kan worden verwacht dat verzoeker desbetreffend een coherent en duidelijk relaas kan geven.

Tevens legt verzoeker weinig doorleefde verklaringen af omtrent de vier dagen dat hij zou zijn opgesloten door de politie. Zo slaagt hij er niet in meer te vertellen over die vier dagen dan dat de politie hem keer op keer vroeg of hij bij de taliban was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 15). Waar verzoeker stelt dat dit een traumatische gebeurtenis was, waardoor hij niet in geuren en kleuren heeft uitgelegd hoe hij werd behandeld, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch iets meer kan vertellen van deze gebeurtenissen, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker stelt dat de politie de mensen in zijn dorp ging ondervragen om te weten te komen of hij onschuldig was enerzijds (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15), terwijl hij anderzijds stelt dat de taliban in het dorp meer macht heeft dan de politie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat de politie een dergelijke werkwijze zouden hanteren om na te gaan of iemand een lid van de taliban is. Deze vaststellingen zijn relevant en ondermijnen voorts verzoekers geloofwaardigheid.

Ook met betrekking tot de inval van de taliban in zijn huis slaagt verzoeker er niet in coherente verklaringen af te leggen. Zo stelt hij slechts dat deze inval plaatsvond na de aanval van de politie op het huis van de taliban, maar slaagt hij er niet in deze gebeurtenis meer concreet in de tijd te situeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker deze gebeurtenis niet

kan situeren, hoewel de taliban aan zijn familie vertelde dat hij andere taliban vermoord had, hem beschuldigden bij de intelligence service te werken en aan zijn familie vroegen hem over te leveren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af door te stellen dat hij zich op dat moment bij een vriend van zijn schoonbroer in Kuligram bevond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 16), terwijl hij eerder verklaarde dat hij gedurende drie dagen bij een tante onderdook (stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door het verkeerdt vertalen en noteren van zijn verklaringen bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Te meer daar de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en hij ermee heeft ingestemd dat de inhoud van de verhoorverslagen overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft gegeven. Bovendien verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2).

Documenten kunnen slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen gelet op wat voorafgaat *in casu* niet het geval is

2.4. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou, ging tot de vierde graad naar school, heeft relevante werkervaring (drie jaar gewerkt in autohandel en “al lang” handelaar in hout) en stelt verschillende malen in Jalalabad te zijn geweest voor zakenbezoeken en om te winkelen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 5 en 6 en stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 1 en 2). Waar verzoeker thans ontkent dat hij over de vaardigheid beschikt om hout en auto's te verkopen en aangeeft dat hij zijn broer af en toe slechts hielp in de winkel vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker toont niet aan dat hij in de gegeven omstandigheden niet in Jalalabad kan verblijven.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” van 15 juni 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict,

zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat het geweldniveau in de provincie Nangarhar erg verschillend is naargelang het district, maar dat Jalalabad geen burgerdoden kende ingevolge het geweld en dat er geen significante vluchtelingenstromen werden gemeld sinds november 2011. Globaal gezien bleef het geweldniveau er onder dat van 2010 en begin 2011. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA). Hoewel er sprake is van 'targetted killings' of ontvoeringen van regeringspersoneel, veelal crimineel, wordt aangestipt dat in 2012 geen enkele burgerdode is gevallen in het district Jalalabad. Het leger en de politie hebben de stad stevig in handen en treden hard op tegen criminaliteit. Met uitzondering van een bomaanslag op het Pakistaanse consulaat waarbij een politieofficier omkwam, gebeurde er geen enkel veiligheidsincident in de eerste helft van 2012. De stad was dus bijzonder rustig.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij ook in Jalalabad niet veilig is voor de taliban en stelt dat twee van de talibs die vermoord werden ten gevolge van de aanval van de politie afkomstig waren van Jalalabad, merkt de Raad op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift verder tot louter te stellen dat de algemene situatie in Jalalabad uiterst onveilig is, maar brengt geen informatie aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kan weerleggen of aantoonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF